

Skutečný
příběh

Dvě tváře sériového vraha

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Dvě tváře sériového vraha

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Dvě tváře sériového vraha

Copyright © Joe Garcia, 2019

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-084-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-085-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-086-0 (PDF)

Obsah

Prolog

Dětství vraha

Kdo je Tedyho matka?

Kde zmizela osmiletá Anny Marie Burrová?

Milostná scéna bez příchuti smrti

Karen Sparks – dívka přeživší brutální útok Bundyho

Elizabeth Kloepfer - dlouholetá přítelkyně Bundyho

Lynda Ann Healyová - první známá oběť Teda Bundyho

Janice Ottová a Denisa Naslandová

Unesená 16letá Nancy Wilcoxová

Sériový vrah stále na svobodě

Mizející studentky v Coloradu

Zatčení a první soud

Útěky

Vraždící řádění na Floridě

Soudy na Floridě a manželství

Smrt, přiznání a poprava

Modus operandi a profily obětí

Seznam obětí

Další možné oběti

Kde se poděla dcera Teda Bundyho počatá v cele smrti?

Epilog

Zdroje

Prolog

Theodore Robert Bundy (rozený Cowell; 24. listopadu 1946).

„Nejsem zvíře ani blázen, nemám rozdvojenou osobnost. Jsem obyčejný člověk.“

Těmito slovy zahájil Ted Bundy svůj příběh o sobě v rozhovoru s novinářem Stephenem Michaudem v roce 1980 výměnou za přezkoumání jeho případu. Sériový vrah se poprvé odvážil vyprávět svůj příběh tisku.

Stephen ho požádal, aby začal vzpomínkami na dětství, na což se Ted jen zazubil.

„Každého přitahuje myšlenka příčiny a následku, příležitost říci: ‘Ano, jeho otec ho v dětství bil – viděli jsme to, když byl dítě.’ To je ale kravina,“ řekl. „V mé minulosti nic nenasvědčovalo tomu, že bych byl schopen spáchat vraždu.“ Ted prohlásil, že považuje dětství za „jedno z nejšťastnějších“ období svého života a pokusy psychologů odhalit psychické trauma z dětství, které z něj udělalo maniaka je směšné. Podle něj vyrostl v milující rodině, kde nebylo místo pro násilí, hádky nebo zlozvyky.

Dále řekl, že má mnoho přátel a jeho oblíbenou zábavou bylo chytání žab – jeho úspěch v tomto oboru velmi ocenili ostatní kluci, se kterými se zúčastnil skautského tábora. Každou neděli chodil s

matkou a nevlastním otcem do kostela a ve všední dny hrál venkovní hry se sousedními dětmi.

„Byl jsem dobrý student, byl jsem premiant ve třídě, většina mých přátel se věnovala atletice, ale já jsem o víkendech chodil lyžovat. Byl jsem jedním z nejlepších lyžařů,“ dodal.

V 70. letech se pohledný student práv s diplomem z psychologie z křesťanské rodiny nedostal do profilu typického maniaka. Když však soud dokázal, že spáchal asi 30 brutálních vražd mladých dívek, Amerika se zděsila. Ted Bundy byl zlý ve své nejčistší podobě, ale jeho osobnost a mentální vlastnosti stále zůstávají pro kriminalisty tajemstvím. Během slyšení byl shledán zcela rozumným, odmítl pomoc státního právníka, rozhodl se bránit sám a provádět výslechy svědků. Choval se jako extravagantní hollywoodská celebrita, nezaslouženě obviněná z absurdních zločinů: pronášel výmluvné projevy, usmíval se na porotu, vstupoval do vtipných diskusí se soudcem, hodně žertoval, což způsobilo, že se diváci v soudní síni smáli. Byl si naprosto jistý, že nebude odsouzený.

Když ho porota nakonec uznala vinným ve všech bodech obžaloby a soudce ho odsoudil k trestu smrti – Ted Bundy byl šokován. Stejně jako celá země, která prostě nemohla uvěřit, že tento okouzující a vzdělaný mladík je schopen takových zrůdných zvěrstev.

„Společnost chce věřit, že dokáže identifikovat zlé nebo nebezpečné lidi, ale ona to neumí...“ řekl Ted Bundy sám krátce před zásahem elektrickým proudem.

Další díly ...

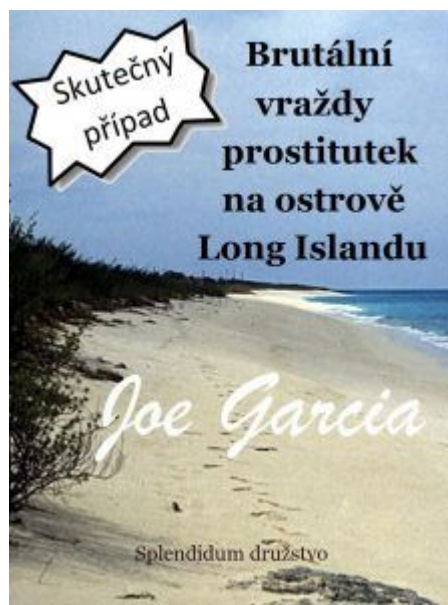

Recenze z databazeknih.cz

Renike 04. září 2021

Smutný ale moc dojemný příběh o věrnosti psa .. moc se mi líbil.

Dětství vraha

Pětiletý Ted se potuloval v povodí jezera Champlain a koukal na žáby. Neuvědomoval si proč, ale tito malincí zelení tvorové ho fascinovali.

Taky je dokázal mistrně chytat ... byl v tom přeborník.

Ted, ale žáby nechytal jen proto, aby je zase pustil do vody. Chytil žábu bouchl s ní o kámen a omráčenou ji nechal ležet na zemi. Ve chvíli, kdy se začala probouzet k životu, ji přiškrtl a ještě za jejího života začal do ní řezat nožikem.

V očích polomrtvé žáby se zračila bolest. Ted se usmíval. A jakmile zelenému tvorečkovi přestalo bít srdce, chytil si další žábu a dělal s ní totéž. Přiškrtl a potom mučil ... malý otevírací nožík ji zabodl mezi spodní nožky ... tlačil ostří pomalu dovnitř ...

Bylo to zvrhlé a děsivé u tak malého chlapce.

Netrvalo dlouho a Ted se radostně koukal na čtrnáct mrtvých žab.

„Tede!“ zakřičela zoufale jeho máma.

Pomalou otáčel hlavu a jako nevinátko se na ni usmál. Byl to hezký chlapec s milou tváří a něžným pohledem.

„Maminko!“ zvolal. „To jsou hezké žabičky, že?“

„Proč si je zabil?“

„Já je nezabil. Já je zachránil.“

„Co to říkáš za hlouposti, vždyť si do nich řezal nožíkem.“

„To už byly mrtvé ... a víš maminko, že žije v jezeře deset druhů žab?“

„Nezamlouvej to! Nechci, aby sis s nimi takto hrál.“

„Maminko! Nekřič na mě! Mám tě moc rád,“ přitiskl se k mámě a rukama ji objal kolem břicha. Pohládila ho po vlasech. Copak se může na tak roztomilého synka zlobit.

„Naházej je zpátky do jezera a přijď k autu, jedeme domů.“

„Ano, maminko!“

Až máma zmizela z dohledu, Ted vzal něžně do ruky první zabitou žábu. Pohoupal ji v ruce, políbil, a pak ... najednou ho popadl vztek a zuřivě hodil mrtvou žábu na zem a rozdupal ji. Takto rozšlapal ve svém nezřízeném vzteku všechny žáby na kaši.

Až se uklidnil. Svým něžným pohledem se koukl na nebe.

„Žabičky, ať se vám v nebičku líbí. Pošlu tam za vámi další ... a až vyrostu ...“

Jako blázen se rozchechtal a utíkal k autu, kde už na něho netrpělivě čekala máma s jeho starší sestrou Louisou, jak se mylně domníval.

Odjeli do Philadelphie, kde bydleli.

Doma měli návštěvu. Zubil se na něho o pět let starší bratranec Alan Scott.

„Parchant přijel, parchant přijel!“

Matka Teda s Louisou se na sebe vyděšeně podívaly. Bratrance okřikl jeho otec a všichni vešli společně do domu, kde Ted bydlel. Večer šla celá rodina do kostela, jeho strýc s nenáviděným

bratrancem z otcovi strany, Tedův otec Samuel Cowell s manželkou a dvěma dcerami, Louisou a mladší Julii.

Malý Ted se v kostele nudil. Pokukoval po svých vrstevnicích, a když mohl tak je nenápadně zatahal za cop nebo sukni. Děvčátka se nevrle ohlédly, ale spatřily jen malého nevinného chlapce s něžným pohledem. Ten by to přece neudělal ... nechápaly, kdo se tak nezpůsobně chová.

A když neměl Ted koho zlobit, začal se v tom tichu, kdy se věřící modlili hlasitě smát. Matka rychle chlapce vyvedla z kostela ven.

„Proč to Tede pořád děláš? V kostele se nesmíš smát.“

„Já se, ale maminko směji na Boha,“ řekl Ted svým sametovým hlasem.

„Na Boha se nemusíš smát. Toho máš v srdci. Prosím tě, chovej se normálně.“

„Ano, maminko. Budu se už chovat normálně. Nebudu se v kostele smát, ani tahat děvčata za copy, ani vypouštět žáby k oltáři.“

„To si udělal ty? Pan farář měl z toho málem smrt. Tede, co to s tebou je?“

„Přece jste mi říkali, že pokud chci do nebíčka, musím chodit do kostela a já chci, aby v nebíčku se mnou byly i žabky.“

To nemělo smysl, začala matka uvažovat, zda by neměla jít s Tedem k psychiatrovi, ale to by zase zuřil manžel. Svízelná situace.

* * *

Po kostele bratranec se svým otcem odjeli domů, vyplazoval se na Teda z auta. Ted stál nehnutě a koukal za odjíždějícím autem.

Po druhé večeři šel spát do svého pokoje v podkroví. V jednu hodinu ráno se ozval z pokoje 15leté Julie děsivý křik. Matka s Luisou přiběhly za vyděšenou dívkou, otec naštěstí tvrdě spal.

Naskytl se jim hrůzný obraz. Julie ležela na své posteli obklopená noži z kuchyně. Ted stál u postele v jejich nohou a usmíval se ... jako by byl i nebyl přítomen.

„To ti udělal Ted?“ spráskla ruce maminka.

„A kdo asi jiný. Je to blázen. Ať už jdou s Luisou pryč.“

Ted ve své posteli, kde ho uložila starostlivá Luisa, přemýšlel proč má zrovna s ní odejít pryč.

Tedův otec ztropil scénu jen, když se Ted zeptal. „Proč mi bratranec nadává do parchantů?“

Tato otázka vytáčela otce do ruda, a když se Teda matka zastala, tak ji zbil. Nenáviděl černochoy, Italy, katolíky a Židy. Nenáviděl vlastního psa, který přes přísný zákaz se občas vloudil do domu. To ho pak Samuel Cowell skopal a sousedovy kočky, pokud mu přišly do rukou, chytil za ocas a házel je přes plot.

A jednou Julie zaspala a nestihla kostel ... rozzuřený otec ji shodil ze schodů.

Nelze se divit, že jeho nesmělá a poslušná žena pravidelně podstupovala elektrokonvulzivní terapii, což je způsob léčby psychických poruch. Tuze se obávala, že nakonec skončí v blázinci.

Přesto všechno měl Ted Samuela rád, respektoval ho a dokonce i na něm lpěl.

Kdo je Tedyho matka?

V roce 1950 změnila Louise příjmení z Cowell na Nelson a na naléhání členů rodiny opustila Philadelphii s Tedem, aby žila se svým bratrancem Alanem a sestřenicí Jane Scottovými v Tacomě v americkém přístavním městě v okrese Pierce ve státě Washington.

Ted byl zděšený. Proč musí žít s tím odporným Alanem, který mu nadával do parchantů? Ptal se neustále své sestry Louisi, proč? Ona mu sdělila, že je maminka psychicky nemocná a potřebuje klid.

Ted věděl, že lže.

„Ty parchante jeden. Ty budeš žít s námi?“ přivítal ho Alan.

Ted ho nenáviděl a přemýšlel, jak se mu pomstí. Naštěstí pro oba Alan odjel do Seattlu, kde studoval střední školu a bydlel u rodiny z matčiny strany.

V roce 1951 se Louisa setkala s Johnnym Culpepperem Bundym, kuchařem, který vyvažoval v Dětské nemocnici Mary Bridge. Poznali se v první sjednocené metodistické církvi v Tacomě, kde společně zpívali ve sboru.

„Přišel čas říct Tedovi pravdu, nemyslíš?“ řekl Luise v jeden podvečer John.

„Já vím, ale jak to přijme. Děším se toho je ještě malý chlapec.“

„Malý chlapec, ale s rozumem dospělého muže, jak ho tak pozoruji.“

„Co mi Luiso musíš říct?“

Najednou stál před ní Ted. John se s Luisou na sebe podívali.

„Pojď ke mně,“ chytila Teda za ruku a přitáhla k sobě. Sedla si na židli ke kuchyňskému stolu.

„Tvůj tatínek není tvůj tatínek, ale dědeček,“ držela Teda za ruku.

Ten v šoku, co mu sdělila, ji svou ruku vyškubl z její ruky a vyděšeně na ni pohlédl.

„Co? Co mi to říkáš?“

„Proto se ti Alan směje, že jsi parchant, protože ví, že jsem tě porodila já a v tvém rodném listě je uvedeno otec neznámý.“

Ted prožil druhý šok. Jeho máma je jeho starší sestra. Odstoupil od Louis štitivě jako by byla netvor a ne člověk.

„Ty, ty jsi moje matka? A proč jsi moje matka až teď a ne hned?“ ptal se zmatený Ted.

„Protože se nesluší, aby věřící dívka měla za svobodna dítě,“ vysvětluje Louisa.

„Ničemu nerozumím. Ničemu nerozumím. A kdo je můj otec? Pánbůh? Co mi to říkáš ...,“ dostal Ted hysterický záchvat.

Bylo nutné zavolat k němu lékaře. Ted ležel na posteli a s nikým nekomunikoval. Jen pil vodu a díval se do stropu. V takovém stavu byl pět dní, a poté dělal nebo opravdu si nic nepamatoval a dál se k Louise choval jako ke své sestře.

Rodina byla zoufalá a na radu lékaře mu již nic nevysvětlovala a ke svým rodičům s ním raději nejezdila.

O měsíc později přijela navštívit svou dceru Louisu její matka a to v době, kdy byl Ted v předškolním zařízení.

První otázka zněla.

„Jak je Tedovi?“

„Asi líp. Pořád jsem pro něho sestra a na vás se ptá jako na mámu a tátu. Je to hrozné a John ho chce adoptovat. Navíc čekáme dítě ... mám z toho těžkou hlavu.“

„Ty jsi mu řekla, že je jeho otec ten prodavač Lloyd Marshall nebo jsi uvedla toho válečného veterána Jacka Worthingtona?“

Louisa se zuřivě podívala na svou matku.

„A co kdybych mu řekla pravdu, že je dědeček skutečně jeho otec, protože znásilnil svou dceru.“

Matka se rozplakala. „Tohle už neříkej, tohle už neříkej.“

„Taková pravda bolí, že? A kde jsi byla, když mi ubližoval?“

Matka se vrhla ke dveřím. Chtěla utéct před tou krutou pravdou, otevřela dveře a ...

... a za nimi stal Ted, kterého už John dovezl ze školky.

Stál tam jako kamenná socha. Obě ženy vyděšeně na něho koukaly a přemítaly, co asi slyšel.

„Maminko, rád tě vidím,“ šel obejmout svou babičku.

Pokračoval ve hře nebo nic neslyšel?

* * *

O rok později se Louisa a Johnny Bundy vzali. John formálně adoptoval Teda. Johnny a Louisa měli čtyři vlastní děti, a přestože se Johnny pokusil zahrnout svého adoptivního syna láskou a nedělal mezi ním a svými dětmi rozdíl, Ted mu zůstal vzdálený.

Nikdy Louisu nenazval matkou a vždy ji měl za zlé, že mu neřekla pravdu o jeho otci, na kterého se NIKDY nezeptal.

Kde zmizela osmiletá Anny Marie Burrová?

Bundy se ve svém pubertálním věku rád toulal po sousedství a v odpadcích hledal obrázky nahých žen. S oblibou si prohlížel a četl detektivní časopisy, kriminální romány a skutečné kriminální příběhy, které zahrnovaly sexuální násilí, zvláště ho bavilo, když byly u příběhů obrázky mrtvých nebo zmrzačených těl.

A ještě raději stál ve stínu stromů a koukal do osvětlených oken, kde se zračily siluety nahých žen. Představoval si, jak vstupuje do domu, jak ženy křičí strachy a on jim svírá hrdlo a pak si je vezme ... kousíček po kousíčku. Vzrušovala ho představa nahých mrtvých těl, které ještě nevychladla, a on si s nimi mohl dělat, co chtěl. Tak jako s žábami.

* * *

Tedovi je 14 let a vybičovaný obrázky sexuálního násilí začíná být neklidný. Potí se, toulá se v přístavu v Tacomě, kde chytil a zmasakroval zatoulanou kočku, ale to mu nestačí ... nemá klid. Je rozervaný ... cítí se jak feťák, který postrádá svou drogu.

Se zamlženými očima je opřený o zeď starého domu v temné uličce, kde široko daleko není ani živáčka.

Drží se křečovitě studené stěny a zrychleně dýchá. Najednou uslyší podivné zvuky. Ohlédne se, a co vidí ... osmiletou Ann Marii Burr, jak jede na svém růžovém kole. Marně ji maminka říkala, aby nejezdila přes přístavní uličky, i když je to zkratka.

Postavil se jí do cesty. Dívka se lekla a zabrzdila. Zůstala stát a se strachem koukala na mladíka, který ji zastavil.

Byl to hezký chlapec, pěkné výrazné oči ... Ted se usmíval, ale s pocitem pavouka, který lapil do své sítě malou mušku. Nemá úniku ... je zcela v jeho moci.

„Umíš chytat žáby?“ zeptal se Ann.

„Neumím ... já musím domů.“

„Neboj se mě holubičko s hebkými vlásky. Já ti chytím žabičku a ty si ji dovezeš domů.“

„Já nechci žádnou žábu, já chci jet za maminkou.“

„Maminkou? To není tvoje maminka, to je tvoje sestra a tvůj otec ji znásilnil ... víš. Ublížil ji a ty jsi parchant ...“

„To není pravda, pusť mě,“ začala Ann křičet.

Ted se polekal a ustoupil.

Ann rychle odjela. Doma se bála o své příhodě mluvit, protože by ji maminka vyčinila. Ovšem přestala už jezdit na kole.

Ted nemohl na Ann zapomenout. Věděl, kde bydlí, protože jako brigádník doručoval noviny poblíž jejího domu, navíc tento dům stál nedaleko obydlí, kde žil jeho oblíbený prastrýc, který vyučoval hudbu na University of Puget Sound (UPS).

„Ann, Ann, Ann ...“ Den, co den stával u jejího domu a koukal se do jejího okna. Uvědomil si, že by nebyl problém se dostat do

ložnice Ann.

Večer 30. srpna 1961 Ann a její tři sourozence poslali rodiče kolem osmi hodin do postele. Ann a její tříletá sestra Mary sdíleli ložnici nahoře, zatímco bratr pětiletý Gregory a sedmiletá sestra Julie spali v dětském pokoji v suterénu.

V průběhu večera bylo slyšet zlostné štěkání jejich kokršpaněla. Okolo dvou hodin ráno přiběhla Ann do ložnice rodičů a stěžovala si, že Mary pořád pláče.

Nebylo se čemu divit. Mary se uzdravovala ze zlomeniny paže, kterou měla v sádře. Matka obě dívky uklidnila a poslala zpět do postele.

To bylo naposledy, co viděla svou dceru Ann.

Přibližně v půl šesté ráno utíkala matka do pokoje, protože slyšela Mary plakat.

Otevřela dveře, ale v pokoji byla jen uplakaná Mary.

„Ann, Ann! Kde jsi?“ marně volala svou dceru.

Přední dveře domu byly zamčené, zatímco v obývacím pokoji bylo otevřené malé okno. V domě byla našlapaná tráva z předního trávníku; na boku domu našli převrácenou lavici.

* * *

Toho času ležela dívenka ve sklepě opuštěného domu. Oblečená do své modré noční košilky, zalepená ústa a svázané ruce. Vyděšeně koukala na svého únosce.

Ted se na Ann usmíval. Povšiml si jejího řetízku s Ježíšem Kristem. S úšklebkem ji ho strhl z krku a schoval do své kapsy. Poté ji z úst stáhl lepící pásku. Toužil slyšet její prosby o život.